

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 5

Mars

1944

DEMOKRATIET I KRIG.

Denne krigen er spesielt utropt som krigen for demokrati og folkestyre, som den også er blitt. Men det har merkelig nok sneket seg inn den oppfatning jevnt over at i krig må en gi avkall på de demokratiske rettighetene. I et folk i krig må det være disiplin, men det er en total misforståelse at demokrati og disiplin er motsetninger. Det er derfor påkrevet å være på vakt når man forsøker å innskrenke de demokratiske rettigheter ved å skyldre på krigsnødvendige forholdsregler. Her ligger reaksjonen og byråkratiet på lur.

Vi må alltid påse at kampen for friheten, mot undertrykkelse og reaksjon, føres slik at ikke reaksjonen smetter inn bakdøra. Det er nødvendig at det ikke bare i propagandaen blir benyttet parolene om frihet, folkestyre og demokrati, men det må også slås fast i offisielle erklæringer og i praksis, slik at folket har den nødvendige garanti forat de lidelser og den undertrykkelse det har holdt ut, ikke har vært forgjeves.

På grunn av at krigen har dratt lenger ut enn både folk og regjering fra først av hadde reknet med, har det oppstått visse politiske stridigheter og tendenser hos myndighetene til å se bort i fra de tradisjoner vårt politiske liv har bygget på. Det skulde være naturlig at det Norge som er flyttet ut, i sine rekker fullt ut tok vare på de demokratiske rettigheter, foreningsfrihet og ytringsfrihet, som vi hadde før. Da ville regjeringa og myndighetene ha garanti for at disiplinen i rekkene ble best. Enhver utvikling til byråkrati vil svekke kampen og dermed også dem som leder den. Vi på heimefronten som lider under fiendens terror, som er fratatt alle muligheter for fritt ord, fri meningsutveksling og forsamlingsfrihet, og som for å oppnå vår frihet igjen, setter alt inn i kampen, synes det er trist at ikke våre norske myndigheter i utlandet sikrer en alminnelig diskusjons og ytringsfrihet blant våre landsmenn ute.

I Sverige har desverre ikke våre landsmenn idag høve til å bevege seg fritt og ytre seg fritt innenfor det svenske demokrati. Dette er sveuskenes og det svenske demokratis skam. Men at våre landsmenn der borte ikke skal ha ytrings- og forsamlingsfrihet innen sine egne rekker, er vår egen skam. Dette er en stor svakhet ved vår kamp, og vil føre til megen bitterhet hvis det fortsetter. Vi henstiller til vår regjering at den gjør alt den kan forat våre landsmenn i utlandet garanteres fullt politisk demokrati, forsamlingsfrihet og ytringsfrihet, også i form av resolusjoner om spørsmål som angår krigen. Dette vil ikke bare styrke tilliten, men det vil også hindre at emigrantmentaliteten brer seg og fører til pedantisk forsumpning.

Heimefronten har rett til å kreve at det vi setter livet inn for å oppnå

i kampen mot undertrykkerne, det må vår regjering og våre myndigheter garantere blir praktisert der hvor det er høve til det, nemlig i England og Sverige. Her kan en ikke unnskylle seg med redsel for gestapo. Vår kamp for å slite av oss nazismens munnkurv, fører vi ikke for å få en ny, med et annet stempel.

Heimefronten har nå krevet et frihetsråd for å sammensveise alle patrioter under en enhetlig ledelse til den avgjørende kampen her heime. To hovedoppgaver skal dette frihetsråd løse: å mobilisere folket til en altomfattende motstand mot fienden, og å garantere folket retten til sjøl å bestemme sitt eget styre med full demokratisk frihet. Ikke bare det demokrati vi hadde før krigen, men et større, friere, et høyere demokrati — både økonomisk og politisk. Her ligger grunnlaget, ikke bare for frihetsrådet, men for all politisk virksomhet i framtida.

PROPAGANDA OG POLITIKK.

Reaksjonens propaganda tar alltid sikte på å tilsløre istedet for å oppklare. Den tyske nazisme har gjennomført dette med vitenskapelig grundighet. Det nasjonalsosialistiske parti i Tyskland var den massebevegelse som den tyske storkapital benyttet seg av for å gjennomføre sin imperialistiske politikk. Det som den ikke hadde fått gjennomført under keiserriket og Weimarrepublikken, skulde den få gjennomført ved det nasjonalsosialistiske finansdiktatur. Nasjonalsosialismens propaganda skulde dekke denne kjennsgjerning for den tyske befolkning. Den sosialistiske propaganda skulde innfange arbeiderne som var antikapitalistisk innstillet; den nasjonale skulde gripe den bonnerte og sjåvinistiske tyske småborger, myten om rasen skulde dekke over de imperialistiske ekspansjonsplaner. Stort sett lyktes det den tyske imperialisme gjennom det nasjonalsosialistiske parti å oppnå den nødvendige narkose for den tyske befolkning, som den hadde bruk for, for å fremme sine krigsinteresser.

Etter nasjonalsosialismens seier i Tyskland i 1933, ser vi derfor ikke sosialismens framvekst i Tysklands økonomi, men storkapitalen får full-

stendig herrødomme. Den eneste konkurranse den hadde i Tyskland var at den måtte slippe til en del storbonser fra nazipartiet, i det store profittfattet som krigsforetagende ga. Etter »Verstatlichung« av bankene i krisetiden 1929—1933 ble det nå ved hjelp av det nazistiske statsapparat gjennomført en »Reprivatisierung« av bankvesenet. I 1938 var denne prosessen fullt avsluttet med »fører« prinsippet i alle banker og forsikringselskaper (dvs. finans- og storkapitalen innsatte sine folk i alle nøkkelstillinger i stat, finans, bank og industri). I oktober 1938 ble så den nye aksjelov vedtatt. Her ble det for alltid gjort opp med »demokratiet« i det tyske næringsliv. Alle aksjer skulde nå være på minimum 1000 Mark, og ingen stemmerett. Det skulde være slutt med småborgernes kontroll med og interesse for regnskapene. »Fører« i aksjeselskapene bestemte, og aksjene ble forbeholdt pengefolkene. Det fåtall som hadde eiendomsretten og herrødommet over Tysklands næringsliv hadde nå fått fullstendig kontroll og monopol. Aldri i historien hadde den imperialistiske klikken i et kapitalistisk næringsliv oppnådd en slik maktstilling over land og folk

som i Tyskland. Her hersket pluto-
kratiet politisk, økonomisk og mili-
tært suverent.

Intet under at Tyskland av alle
finanscredser i andre kapitalistiske land
ble sett på som idealstaten som gar-
anterte plutokratene en ubegrenset
profittutvinning, uten noen som helst
irriterende kritikk eller innblanding
fra småborgernes »demokratiske pri-
vate initiativ.« Utenrikspolitisk kom
det til uttrykk i den forståelse nazist-
ene møtte i storfinansens kretser i
Frankrike, England og U. S. A. som
så Tyskland som det førende land mot
den antiimperialistiske festning, Sov-
jetunionen. Sjefen for Bank of Eng-
land Montague Normann, reiste i 1939
til Tyskland for å stå fadder til et
barnebarn til Hjalmar Schacht, vid-
undermannen som hadde alle finans-
kapitalisters beundring for sine svin-
deloperasjoner. Som faddegave had-
de han restene av Tsjekkoslovakia
og en forespeiling om fremaktpakt
mellom Tyskland, Frankrike, Italia
og England mot Russland.

Men det gikk ikke etter beregningen
Tyskland måtte først bli herre på
fastlandet, og kampen mot vest kom,
så krigen med Russland, men da var
Russland for sterk, og så kom de
undertrykte folk i bevegelse, og så
— ble hele krigen helt anderledes
enn som fra først av var planlagt.
Og nasjonalsosialismens propaganda
hevet seg etter krigsrytmen. Først
spesifikt antiplutokratisk, så hysterisk
antibolsjeviki-k. Livsrom og rase-
teoriene blomstret i seiersårene. Hov-
modig herrefolksideologi akkompagn-
ert av hysterisk Wagnermusikk. Men
så kom tilbakeslaget. Den røde arme
rykket framover, folkekrigen utvik-
let seg i de undertrykte land, bomb-
ingen av Tyskland øket. Livsrum-
teorien forsvant, rasepropagandaen
ble satt tilside og forsvarsinclan-olien

trådte i forgrunnen, blandet med anti-
bolsjeviki-k hysteri. De undertrykte
mindreverdige rasene ble nå objekt
for det tyske edelmot og forsvar. Sjøl
Polen der tyskerne hadde henrettet
mill oner, ble et folk som tyskerne
måtte verne for barbarene i øst. I
Tyskland hadde bombingene gjort den
tyske småborger og eiendomsb-
sitter eiendomsløs. Den antikapitalistiske
propaganda skulde ikke nå bare smigre
for arbeiderne, men skulde gi små-
borgeren trøst for framtida. I 10 år
hadde alle tyskere fått hørt at nas-
jonalsosialistene hadde bygget et nytt
samfunn på folkefelleskapets grunn.
Den første mars 1944 fikk den samme
tyske befolkning vite at dette sam-
funn hadde aldri eksistert, med skulde
komme etter krigen. Da uttalte nem-
lig dr. Ley at den nye samfunnsform
som skal komme etter krigen ikke
skal bygge på eiendom, stand, her-
komst eller eksamener. Dette stem-
mer jo ganske bra med de siste »Erb-
gut« lovene som fastsetter at f.eks.
rustningsfabrikkene til Krupp skal
bli odelseie for alle senere etterkom-
mere i denne familie.

Finland har vist seg som som san-
ne læresvenner og våpenbrødre med
tyskerne, både i politikk og propa-
ganda. Den 22. juni 1941 het det
fra Mannerheim at Finnlands mål i
krigen var Østkarelen og et Storfinn-
land. Så lenge den tyske fremmarsj
vedvarte på østfronten, ble de stor-
finske planer utbasunert både i presse
og kringkastning. Skulder til skulder
med tyskerne skulde bolsjevismen
knekkes. Men så vendte krigslykken
seg og det felles ekspansjonstog ble
til separat finsk forsvarskrig, som til-
feldigvis (falt sammen med tyskernes
krig mot Sovjetunionen. Denne »sepa-
ratkrig« kan dateres til tiden etter
Stalingrad. Nå er det til og med blitt
en kamp for demokratiet i Norden.

Det er jo litt underlig å tenke på at den finske kamp for demokratiet og det Norden som er undertrykt av det nazistiske Tyskland, skal skje i våpenbrorsskap med nazismen. Her er alt for tydelig den samme sammenheng mellom propaganda og politikk som hos tyskerne.

Men folket begynner overalt mer og mer å få øynene opp for at reaksjonens propaganda og dens politikk er to høyst forskjellige ting.

FINNLAND — SOVJET.

Sovjetunionens gunstige betingelser overfor finnene har med rette forbausset hele verden. Det er ikke for ingenting tyskerne raser over at kravene er så milde. Folk har altfor lett for å sammenlikne disse med de betingelsene som tyskerne stiller sine slagne motstandere. Vi gjengir de russiske betingelsene: 1. Avbrytelse av forbindelsen med Tyskland og internering av tyske tropper og skip. Hvis Finland anser det vil overstige dets krefter, er sovjetregjeringen villig til å tre støttende til med sine stridskrefter og sitt flyvåpen. 2. Gjenopprettelse av avtalen av 1940 og at de finske tropper trekkes tilbake til disse grenser. 3. At den finske regjering utleverer alle russiske og allierte krigsfanger og sivile personer som holdes fengslet eller utnyttes i arbeid. 4. En hel eller delvis demobilisering av den finske hær utsettes til forhandlinger kan finne sted i Moskva. 5. Spørsmålet om erstatning for skade på sovjeteiendom på grunn av krigshandlinger eller okkupasjon utsettes til forhandlinger kan finne sted i Moskva. 6. Spørsmålet om Petsamoområdet utsettes til forhandlinger kan finne sted i Moskva.

NYE OFRE I KAMPEN.

Fire gode nordmenn er blitt dømt til døden og skutt av fienden. Det er:
Arbeider Peter Brun
Sjømann Håkon Sunde
Magister Jakob Dybwad Sømme
Arbeider Åsmun Brønnum.

De ga alt i kampen for friheten. Minnet om dem skal leve, og plassene i våre rekker etter dem skal fylles. La ikke ofrene være forgjeves. Skjerp kampen mot fienden.

SABOTASJE-VISEN.

Sabotasjen i Danmark er blitt umåtelig populær, og danskene er ikke lite kry over at de har hatt rekorden i antall sabotasje-handlinger pr. døgn, nemlig 20, mens nummer to i rekken er Frankriks som kommer opp i 15.

Nå har danskene tilmed fått sin sabotasje-slager, Den er naturligvis forbudt, men lyder likevel over alt. Teksten er slik:

Vi vil ha mer Sabotage.
Det er det der skal til.
Vi vil lave Ravage.
Det er det der skal til.
Tyskerne, dem vil vi mase.
Det er det der skal til.
Og så legger vi Bomberne,
der hvor vi vil.
Det er dem der skal til!

DEN NORSKE STATSGJELDEN var før okkupasjonen på 1,5 milliard kroner. Tyskernes og quislingenes vanvittige disposisjoner har øket den til 4,5 milliard!

HUSK PAROLENE! vedrørende den »nasjonale« arbeidsinnsats: ingen arbeidsgiver sender inn skjema angående sin bedrift. Ingen henter eller fyller ut registreringskjemaene.